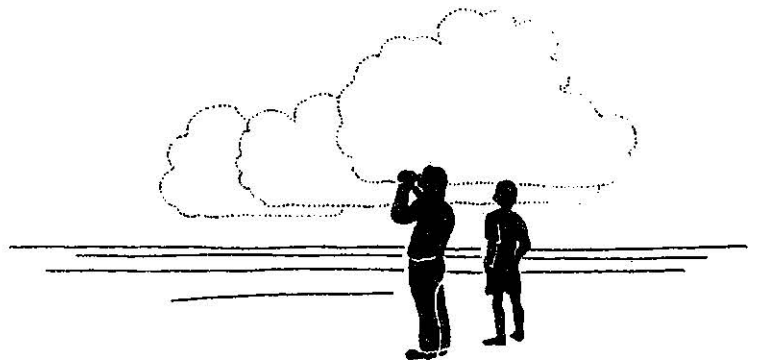

Zoölogisch Museum Amsterdam, waar veel in onze regio dood gevonden vogels worden bewaard. De eerste verrassende resultaten van dit project zullen in een van de komende nummers van de Gierzwaluw worden gepubliceerd. Het is ook nog de bedoeling dat de balgencollectie van het Natuurhistorisch Museum te Leiden op Amsterdamse gevallen wordt onderzocht. Geïnteresseerden die willen helpen bij dit omvangrijke, maar zeer interessante karwei kunnen zich opgeven bij Ton Eggenhuizen (tel. 03240-34839).

Om de voortgang van onze Atlas-activiteiten te begeleiden en de respons erop te verbeteren zullen we in de loop van het broedseizoen een belronde onder de leden houden. Natuurlijk staat het iedereen vrij met ons contact op te nemen, en eigen ideeën en initiatieven naar voren te brengen. Vanaf dit jaar geldt de nieuwe regel: bent u Vogelwerkgroep-lid, dan bestaat uw contributie ook uit het invullen van de broedvogel-waarnemingskaart van uw woonomgeving! Verder staat het iedereen vrij zoveel mogelijk de natuur in te gaan. U hoort nog van ons ...

GANZEN KIJKEN IN ZUID-WEST FRIESLAND OP 9 DECEMBER 1989, EEN EXCURSIEVERSLAG

Mia Verberne

In een opwelling van bemoeizucht, lichtzinnigheid dan wel dwangmatige offerbereidheid heb ik beloofd een verslagje te maken van bovengenoemde excursie. Nu ben ik pas zeer onlangs tot de vogelwerkgroep toegetreden, en wel om er iets over vogels te leren, want ik weet er geen bal van, dus wat matig ik mij eigenlijk aan? Maar ja, een vogelwerkgroep, daar moet toch iets voor gedaan worden, geen gezeur. Onder het motto "Oud geleerd, toch gedaan" zal ik mijn bijdrage leveren aan de eeuwige kroniek van de vogelliefde. Misschien voor de doorgewinterde vogelaar iets om te lachen, zo niet te gieren.

We vertrokken om ongeveer 9 uur, met plusminus 5 auto's en om en nabij de 20 mensen dacht ik, mannetjes en vrouwtjes, in welke verhouding weet ik niet, ik ben nog niet zo snel met de kijker. Nadat Martijn mij eerst met een boeiend exposé over vleermuizen had overdonderd, genoot ik het voorrecht bij Annelies en Hessel in de auto te mogen plaatsnemen. Tof dus. Jaloers nagestaard door de frikadellen en nasi-ballen in hun glazen kooitjes op het Stadionplein gingen we, onder een veelbelovend uitzijnde hemel, naar de polders en het land daarachter. Onderweg waren er Torenavalken, Buizerds en Bonte Kraaien, maar in Friesland leek het aanvankelijk stilletjes. Annelies leidde de karavaan echter feilloos geprogrammeerd naar de plekken waar "ze" moesten zitten. De eerste groepen (jullie weten natuurlijk wel hoe groot die groepen ongeveer zijn hè?) vonden we in de buurt van IJlst: veel Kolganzen en enkele Kleine Rietganzen, de eersten volgens Annelies al op het gehoor herkenbaar aan hun wat 'hysterisch' commentaar. (Ik vond deze omschrijving in geen enkele gids terug, terwijl ik hem wel doelmatig vond). Via IJlst, waar het verder een wat dooiige boel was, nooitgedacht, reden we naar Oudega en daar werd, behalve Kolganzen en Brandganzen, ook datgene waargenomen, waaraan de beproefde vogelaar zijn of haar geluk ontleent: 2 Sneeuwganzen en 1 Blauwe (Sneeuw)gans! (? de laatste niet in Peterson). De flauwerds gingen wel steeds achter een hekje

staan en het had heel wat voeten in de aarde voordat iedereen ze had waargenomen. Voor Peter (of Willem) was het de 280ste soort (of de 82ste of de 820ste) en de dag kon niet meer stuk. Er vielen wat kleine buitjes als we in de auto zaten, maar zodra we ons sportief buiten de wagen opstelden, klaarde het op. En net voordat de gedachte aan koffie een obsessie werd en de belangstelling voor ganzen dreigde te verdringen, vonden we in Woudsend (dacht ik hoor) een gelegenheid voor troost en warme chocola en appeltaart. Jullie moeten namelijk weten dat, als in Friesland de Ganzen komen, de watertoeristen juist verdwijnen, godlof, en de horeca eensgezind zijn tenten sluit. Er moet immers gebreeuwd en geteerd worden? En wie haalt het nu in zijn hoofd in de winter dit sompige stuk binnendijs land te bezoeken? Wij dus. Verder! Tussen Heeger- en Slotermeer door, schitterende atmosfeer en weer vele ganzen, links en rechts, soms zeer laag overkomend, zodat we ook hun buikjes mochten determineren. Soms een bij al die drukte en dat lawaai wat peinzende Buizerd op een paaltje. Voorbij de Fluessen afbuigend naar het noordwesten gingen we in de richting van het IJsselmeer. Ten westen van Workum weer even de auto uit, er waren Wulpen, (mijn eerste Wulpen! Voor iedereen is er een eerste keer geweest ...) "Kemphanen" hoorde ik iemand zeggen, "Hé, nog een Kwikstaart". Er waren overvliegende Brandganzen en vele watervogels, maar te ver om te herkennen, ook niet vanaf het platform, waar het zicht verder maar de wind harder was. Toch werd het weer steeds luisterrijker en de tocht langs het IJsselmeer via Hindelopen naar het zuiden steeds meer een luxe plezierreisje, een ganzensafari. In de buurt van Warns hebben we lang over het water staan kijken. De zee was glad met violette en roze tinten, door scheuren in het prachtige wolkendek kwam hevig oranje licht. Op het water dobberden honderden bolletjes, kommatjes, streepjes. "Waardeloos licht natuurlijk om te determineren" zie iemand, maar de nog niet op tellen en herkennen geconditioneerde beginnening gaf zich weerloos over aan zoveel moois. Toch noemde men namen: Brilduikers, Tafeleenden, Kuifeenden, Bergeenden.

Op het laatste stukje langs Rif en Klif ontdekte Annelies tot haar grote genoegen nog een troep Grauwe Ganzen. "Ze zijn met die oranje wortel in hun hoofd een heel klein beetje lachwekkend," zei ze liefdevol. Daarna was het plotseling bijna nacht, nevelig en donker, en was het hoog tijd om terug te gaan. Maar niet nadat op een drassig plekje de Amsterdamse was afgezet die, heel eigenaardig, in dit land van mist en mest haar weekend wenste door te brengen.

Hartelijk dank aan de organisatoren, het was een weldadig gebeuren. Alleen de Roodhals heeft zich niet echt laten zien, er moet iets te wensen overblijven.

